

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο μαρκήσιος γελώντας ξαναγύρισε κ’ έκατσε κοντά στον ύποκομη.

— Αϊ, λοιπόν, εξακολούθησε, δέν σάς ειπε κανείς ποτέ ότι μιλάτε καταλήκτικά με τον κόμητα της Θούνης.

‘Ο Φλορεστάν τινάχτηκε μ’ ένα σπασμό κοιτώντας κατάπληκτος τόν Βουά Βουρδόν.

— Μά την αλήθεια, εξακολούθησε εκείνος, εάν εξουσίσετε τη μακρά αυτή γενεαίδα σας κ’ η ίδια ή κόμησσα θά γελιότανε...

‘Ο Φλορεστάν ειχε γίνει χλωμός σαν πτώμα.

— ‘Ωχ! πρόφερε σφιγγοντας τά δόντια του, δέν τολμώ νά σάς καταλάβω...

— ‘Εγώ φαντάζομαι πώς με καταλαβαίνετε πολύ καλά.

— Νά μιά ιδέα διαβλική! ψιθύρισε ο Φλορεστάν φέροντας τόν χέρι του στό κάθυργο μέτωπό του. Εύτυχώς πού εινε άδύνατο νά πραγματοποιηθή.

— Γιατί άδύνατο; ... Μ’ αφήνεται νά ενεργήσω εγώ νά διητε πού θά τά καταφέρω όλα...

— Μά αυτό θά ειταν άτιμο!... Θά ειταν έγκλημα!... φώναζε ο Φλορεστάν.

— Δέν εινε τίποτε περισσότερο από μιά έρωτική πανουργία! άπάντησε ο μαρκήσιος κερτώντας για νά πουν.

‘Ο Φλορεστάν σηλώθηκε όρθιος τρέμοντας σύσσωμος.

‘Ενοιωθεί, χωρίς νά θέλει, τά λόγια τού Βουά Βουρδόν νά μπαίνουν μέσα του σαν αναίμακτο αίμα. ‘Αξαφνα τέντωσε τά χέρια του μπροστά και ειπε σά νά μου γκρίζει.

— ‘Οχι!

— ‘Οχι; ρώτησε σκεπτικά ο μαρκήσιος.

— ‘Οχι! μη...

‘Ο Βουά Βουρδόν...

...ρετικά γαλήνιος...

— ‘Οπως θ...

...και ειπες δέν σάς...

...μόνιτε άδικως. Τι διάβολο! εσεις ειστε...

...απόψε νευρικότερος και από μιά ώραία...

...γυναίκα! ‘Η κόουραση χωρίς άλλο σάς...

...χει εξασθενήσει. ‘Η νύχτα εινε καλός...

...σύμβουλος.

Πέρασε τόν χέρι του κάτω από τόν...

...μυρταίο τού Φλορεστάν, ο όποιος από...

...τό κρασί και τή συγκίνηση μόλις κρα...

...τιότητα στά πόδια του. ‘Επειτα αφού...

...τόν φώδηγχε στό καλύτερο δωμάτιο...

...τού σπιτιού, όπου θά κοιούταν, κατέ...

...βηκε στους σταύλους. ‘Εκει τον έπε...

...ρίχμενε τόν άλογο του. Καθώς καθάλο...

...σ’ αυτό ψιθύρισε.

— Πολύ καλά θά κάνης νά προφυ...

...λαχτείς, ύποκομη! ‘Η ιδέα ίχτηχε...

...και θά βλαστήση.

V

Πρώτη συνάντησις

Είταν ή παραμονή της ήμερας κατά την όποία θά γίνονταν ο μεγάλος χορός στό μέγαρο τού στρατιωτικού διοικητού της Τουρραίνης. ‘Η κόμησσα Δολόρα συλλογιζόταν με μεγάλη της λύπη ότι για νά παρευρεθή στό χορό έπρεπε ν’ αφήσει τόν πύργο τού άγιου ‘Αμάνδου όπου ειχε περάσει μιά βδομάδα γαλήνης και ρεβασιού.

Λίγες ώρες πρό της άναχωρήσεώς της, διέταξε νά έτοιμάσουν τόν εύνοούμενο της άλογο και βγήκε έξω χωρίς καμιάν άλλη άζολουθία έκτός από τά δύο μεγάλα σκουφάκια λαγονικά της πού ήταν φοβεροί σοματοτοφάκιες γι’ αυτή ειχαν άνατραφεί ειδικώς γι’ αυτήν και δέν ύψήζουαν παρά μόνο στη φωνή της.

Μόλις βρέθηκε στό διάσος ή κόμησσα άρχισε νά φαιδρώνεται μέσα στη μοναξιά. Ξεχνώντας τά πάντα ειχε παραδοθεί σε μιά παιδική άφρονισιά κ’ εάλλαξε μέσ’ από την άνδισμένη εκείνη φύση.

‘Εξαφνα, ενώ ή Δολόρα έτρεχε, άκουσε τά σκυλλιά της νά γαυγίζουν πίσω. ‘Εξείνη νόμισε ότι ειχαν συναντήσει κανένα έλάφι ή κανένα μικρό λαγό και στράφηκε πίσω. Μόλις έγύρισε ένα περιεργό θέαμα παρουσιάστηκε στό μάτια της.

Είδη τά δυό σκυλλιά της έτοιμα νά όρημήσουν εναντίον ενός νέου πού στεκόταν με τόν χέρι του στη λαβή τού σπαθιού του έτοιμας νά ξυρνούκχησει.

‘Αμέσως ή Δολόρα κατάλαβε την άπρομη της μανίας τών σκυλλών. ‘Ο νέος εκείνος ειχε πάρει από κάτω από τόν χώνια ένα κομμάτι και πλούσιο γάντι τού όποιο ειχε χώσει μέσ’ στό στήθος του αφήνοντας μόνο νά φαίνεται ή άκρη του. Αυτό τόν γάντι ήθελαν τώρα οι σκυλλοι και άπειλοσαν τόν ξένο με τά μυτερά δόντια τους. Είτανε τόν γάντι της κυρίας τους.

‘Η Δολόρα δέ μόρεσε νά κρατήσει τόν χαμόγελο βλέποντας τή δυσχερή θέση στην όποία βρισκόταν ο άγνωστος και άφιπλεύοντας, φώναξε άμέσως στους σκυλλους.

— ‘Εδώ, Του! ‘Εδώ, Ζύπ!..

Τά σκυλλιά έτρεξαν άμέσως προς την κυρία τους και έπαφταν ν’ άπειλοην τόν ξένο, ο όποιος βγάζοντας τόν καπέλλο του όλοζλίθιχε. Είταν ο ύποκομης Φλορεστάν ντε Μορλάζ ο όποιος μόλις αντίκρισε την κόμησσα τά έχασε.

— Συγγώμη, κύριε, αλλά μου φαίνεται πώς αυτό τόν γάντι εινε δικό μου. ‘Ο Φλορεστάν άζούγοντας τή φωνή της άνασιζήθηκε. ‘Η περιστασις πού τόσο την ειχε ζητήσει, τόσο την ειχε επιδιώξει τού παρουσιαζόταν τελοςπάντων. ‘Εξείνη πού ελάτρουσε ειταν εκεί μπροστά του, γεμάτη γοητεία. Σιωπή και έρημια άπλωνότανε γύρω τους. Ειχε έλθει ή ώρα νά μιλήσει. Ειχε χλωμάσει κ’ ειχε βάλε τόν χέρι του στην καρδιά του. ‘Η γλώσσα του ειχε δειή και δέ μπορούσε νά μιλήσει.

‘Η κόμησσα έκανε νά ξαναζητήσει και καλή τόν γάντι της, μα προλαβαίνοντας την ο Φλορεστάν έσυρε άργά από τόν στήθος του όπου τόν ειχε χώσει. Πριν όμως τόν δώσει στην κόμησσα τόν έφερε στό χείλη του και τόν φίλησε.

‘Η Δολόρα βλέποντάς τον κοκκίνησε. ‘Ορθώθηκε, πήρε τόν γάντι με την άκρη τών δακτύλων της και περιφρονητικά τόν πέταξε μέσα στους θάμνους, όπου θά έκανε για ένα πράγμα μολυσμένο.

— ‘Ω! ψιθύρισε ο Φλορεστάν. Είστε πολύ σκληρά, κυρία.

— Σκληρά! Ξανάτε ή κόμησσα σε περιήρανο πόνο. ‘Αλλά δέν σάς ξέρω καθόλου κύριε, και δέν μπορώ νά καταλάβω για ποιόν λόγο μ’ έπροσβάλατε έτσι.

— Σας έπροσβάλα! έτραύλισε ο ύποκομης ενώνοντας τά χέρια του! ‘Ω! Θεέ μου!.. Τέσσερες όλοζληρους μήνες τώρα εζούχουν από τά βρά...

...να έμην νά έλθει ή στιγμή...

...επιτέλους, σάς έ...

...όνο μου, έτοιμ...

...πό τού θά...

...ακού...

...γανε χωρίς νά θυμάστε και τώρα,

...νά ενώ οι εύχες μου πραγματοποιήθη...

...ξαν, ενώ τόν όνειρό μου πραγματοποιή...

...θηκε μιά τρελή χειρονομία μου με...

...καταστρέφει, πριν άκόμα σάς μιλήσω.

‘Η Δολόρα συναφρονομένη κοιτούσε τόν παρ’όσο αυτό άνθρωπο πού τόν έβλεπε για πρώτη φορά.

— ‘Αντι νά μου λέτε, κύριε, όλες αυτές τις περιτολογίες, τού ειπε, καλύτερα θά ειταν νά μου λέγατε ποιός εισθε;

— Ποιός ειμαι; ψιθύρισε ο Φλορεστάν. ‘Ενας άσημος εύπατριδης, κυρία πού ή μοίρα μ’ έβγαλε μιά μέρα στό δρόμο σας και για τόν όποιο από τότε δέν ύπάρχει ούτε άνάπαυση, ούτε χαρά, ούτε φως! γιατί σεις απολάξετε την ψυχή μου, γιατί σεις έγινате ο αγαπημένος τύραννος της ζωής μου, ή μοναδική σκέψις μου. Μη με διοχνητε έτσι, μη περιβάλλετε με τή περιφρόνησή σας. Μάρτος μου εινε ο θεός ότι σάς σέβωμαι ως άγία, ότι ο ταπεινός αυτός μου έρωσ εινε άξιος νά φτάσει σά θυμιάμα ως εσάς. Δέ ζητάω τίποτε...

...αγαπώ χωρίς έλπίδα. ‘Αχ! κυρία, εσεις πού δέν έγνώρισате παρά τις εύτυχίες τού έρωτος, φανήτε καλή, φανήτε γενναία, εύπλαξ...

...νισθήτε με!

Είταν τόσο άπελπισμένοι, τόσο συγκινημένοι οι τόνου της φωνής τού Φλορεστάν, ώστε ή Δολόρα τόν κοιτάξε και τόν άπάντησε με κάποια συγκίνηση.

— ‘Επιχαλίσθε την συμπάθειά μου, κύριε, εινε όλη δική σας. ‘Αλλά καταλαβαίνετε φαντάζομαι, ότι δέ μπορεί νά παραταθεί περισσότερο μιά τέτοια συνδιάλεξις. Θά ήμουν ένοχος, αν σάς άκουσα πιο πολύ.

— ‘Αχ! μη μ’ αφήνεται άκόμη! ιζέτενος ο ύποκομης, με φωνή τσακισμένη. ‘Η συνάντησις μας αυτή, δυστυχώς, εινε ή πρώτη και τελευταία. ‘Οταν σε λίγο θά φύγετε, τόν πάν θά σβύσει για μένα. Για ποιόν λόγο νά ζήσω στό έξής, αφού δέν πρόκειται νά σάς ξαναδώ ποτέ!... Θά πεθάνω, μόλις μ’ αφήσετε.

— Θά πεθάνετε, κύριε! άπάντησε ή Δολόρα, δέλετε νά πεθάνετε και λέτε ότι εισθε εύπατριδης. Ποτέ ένας εύπατριδης δέ θυσιάζει τή ζωή του σ’ ένα πάθος άπονεομένο... Παλεύει με γενναϊότητα, νικά τά πάθη του, χρησιμοποιεί τόν έαυτό του για ένα έργο όφέλιμο κ’ έθνευικό, στό όποιο επιδιώεται με όλες του τις δυνάμεις τις όποιες σεις κατασταλατέ σ’ έναν έγκληματικό έρωτα!

(‘Ακολουθεί)

‘Η Δολόρα τόν έξοίταξε με συγκίνηση.